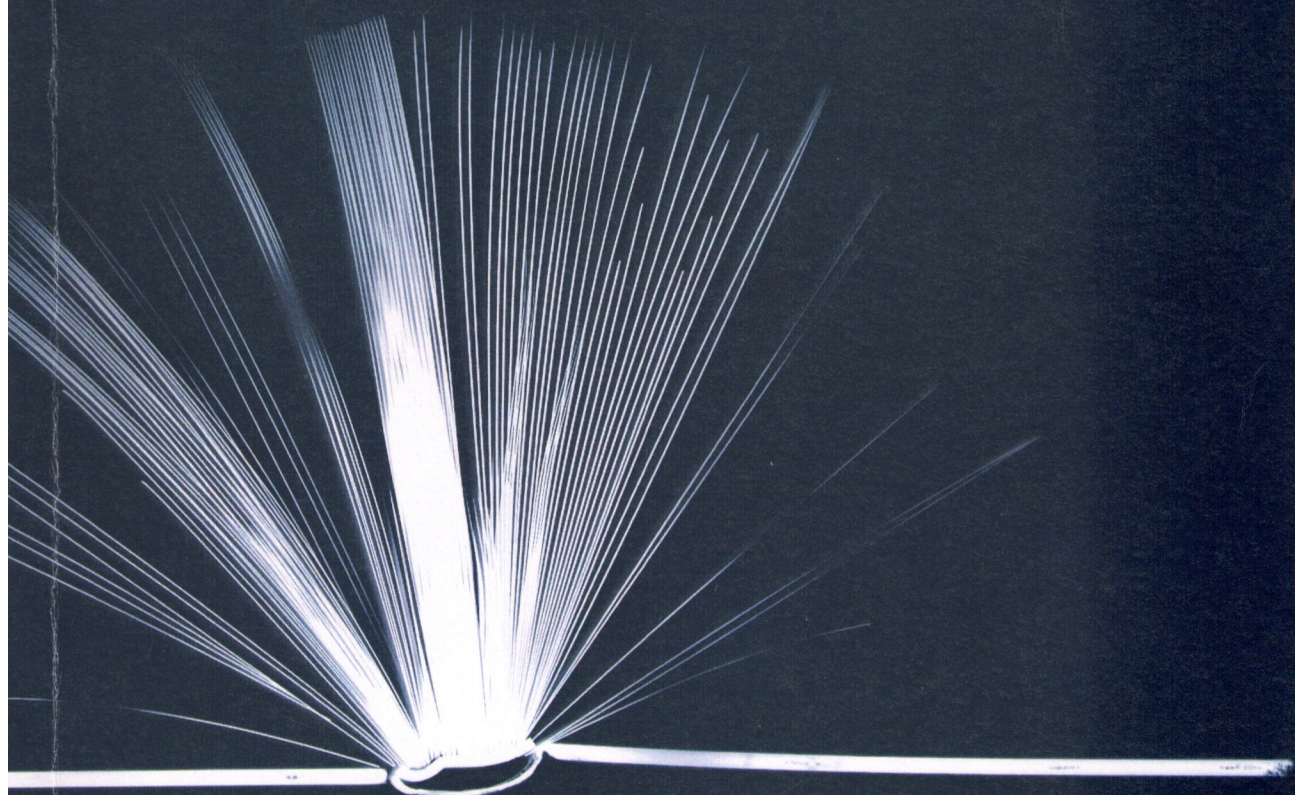

ПРАВО

науковий
журнал

і СУСПІЛЬСТВО

6-2'2014

ПРАВО І СУСПІЛЬСТВО

Науковий
журнал

Журнал заснований
у 2004 році з ініціативи
генерал-лейтенанта міліції
ВІТАЛІЯ ФЕДОРОВИЧА
ЗАХАРОВА, заслуженого
діяча науки і техніки
України, кандидата
юридичних наук, професора

Свідчення про державну
реєстрацію – серія КВ
№ 19320-9120 ПР
від 05.07.2012

Передплатний індекс –
99881

Виходить 6 разів на рік

Адреса редакції:
49064, м. Дніпропетровськ,
вул. Орловська, 1-Б
тел.: (056) 371-51-47

ISSN 2078-3736

У номері

*РОЗБУДОВА ДЕРЖАВИ І ПРАВА:
ПИТАННЯ ТЕОРІЇ ТА КОНСТИТУЦІЙНОЇ ПРАКТИКИ*

ГОСПОДАРСЬКЕ ПРАВО

АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО І АДМІНІСТРАТИВНИЙ ПРОЦЕС

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ФІНАНСОВОГО ПРАВА

*ПИТАННЯ КРИМІНАЛЬНОГО ПРАВА,
КРИМІНОЛОГІЇ ТА КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧОГО ПРАВА*

*КРИМІНАЛЬНО-ПРОЦЕСУАЛЬНЕ ПРАВО
ТА КРИМІНАЛІСТИКА*

ТРИБУНА ЗАРУБІЖНИХ ВЧЕНИХ

**6-2
2014**

Науковий журнал. Заснований у 2004 році. Засновники: ВНПЗ «Дніпропетровський гуманітарний університет», Фонд юридичної науки Академіка права В.В. Сташиса, Національна академія внутрішніх справ. Видавець – ВНПЗ «Дніпропетровський гуманітарний університет». Включений до переліку фахових видань ВАК України з юридичних наук (Постанова Президії ВАК України від 10.03.2010, № 1-05/2).

Головний редактор М.В. Корнієнко
Заступники головного редактора:
О.М. Джужа, О.В. Негодченко

Редакційна колегія не завжди
поділяє позицію автора

За точність викладеного
матеріалу відповідальність
покладається на авторів

Зміни до тексту та скорочення,
що не впливають на зміст
матеріалів, а також їх
перейменування вносяться
редакцією без узгодження
з автором

Рукописи не рецензуються
і не повертаються

Ухвалено до друку Вченою
радою Дніпропетровського
гуманітарного університету
(протокол № 10 від 08.08.2014 р.)

Бандурка О.М. – доктор юридичних наук, професор,
академік Національної академії правових наук України;
Вербенський М.Г. – доктор юридичних наук, професор;
Джужа О.М. – доктор юридичних наук, професор;
Коваленко В.В. – доктор юридичних наук, професор,
член-кореспондент Національної академії правових наук України;
Корнієнко М.В. – доктор юридичних наук, професор;
Костицький М.В. – доктор юридичних наук, професор,
академік Національної академії правових наук України;
Негодченко О.В. – доктор юридичних наук, професор;
Ташій В.Я. – доктор юридичних наук, професор, академік НАН
України, президент Національної академії правових наук України;
Ярмиш О.Н. – доктор юридичних наук, професор,
член-кореспондент Національної академії правових наук України.

Антонов К.В. – доктор юридичних наук, професор;
Богатирьов І.Г. – доктор юридичних наук, професор;
Гіжевський В.К. – кандидат юридичних наук, професор;
Іщенко А.В. – доктор юридичних наук, професор;
Калюжний Р.А. – доктор юридичних наук, професор;
Колпаков В.К. – доктор юридичних наук, професор;
Константинов С.Ф. – доктор юридичних наук, доцент;
Мисливий В.А. – доктор юридичних наук, професор;
Олефір В.І. – доктор юридичних наук, професор;
Макаренко Є.І. – кандидат юридичних наук, професор;
Макушев П.В. – кандидат юридичних наук, доцент

© ВНПЗ «Дніпропетровський гуманітарний університет», 2014
© Всеукраїнський фонд юридичної науки академіка права В.В. Сташиса, 2014
© Національна академія внутрішніх справ, 2014

І
РОЗБ

Статтю присвяче
монстровано її знач
вової держави в Укр
які пов'язані з прав
ціонування правової
Ключові слова:
система, праворозу

Стаття посвящен
монстрировано ее з
вового государства в
ческие проблемы, ст
развития и функцио
Ключевые слова:
вовая система, прав

Scientific article de
There are demonstrat
state. In this article de
legal culture and its i
legal system of Ukrain
Key words: *cultu*

Вступ. Проблеми ст
пейське й світове співтова
необхідність модернізації п

компромісу
спрощення
яка існува-
в уже давно
вже країнах
лівості.
аві угод слід
ення за при-
вних проце-
раїни, де ма-
сті у зв'язку
шення неве-
пинила кри-
стання його
окаялася, ак-
овністю від-
порушенням
і пропозицій
ття та угоди

ня / В.Д. Бер-
аконодавства
и Всеукр. на-
внутр. справ,

І. Верещак //

ку з дійовим

.Д. Удалової,

й коментар //

ментар / за зап.

. – 1224 с.

ідставі угод //

їни: переваги

10. – С. 9–19.

І.А. Пешков //

е дела : [прак-

оРус», 2002. –

кливність їх за-

к Верховного

12. Парфило О.А. Кримінально-процесуальний компроміс – необхідність продиктована часом / О.А. Парфило // Теорія та практика криміналістичного забезпечення розкриття та розслідування злочинів у сучасних умовах : тези доповідей міжн. наук.-практ. конференції. – Ч. 1. – К. : Національна академія внутрішніх справ України, 2001. – С. 53–56.

13. Парфило О.А. Щодо визначення поняття кримінально-процесуального компромісу / О.А. Парфило // Актуальні проблеми боротьби зі злочинністю на етапі реформування кримінального судочинства : матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції (14–15 травня 2002 р.). – Ч. 2. – Запоріжжя.

14. Прилуцький П.В. Угода про визнання винуватості в кримінальному провадженні: новела процесуального законодавства України / П.В. Прилуцький // Бюлетень Міністерства юстиції України. – 2013. – № 4. – С. 128–135.

15. Тертышник В.М. Уголовный процесс / В.М. Тертышник. – Изд. 3-е допол. и перераб. – Х., 2000. – С. 500–501.

16. Тертышник В.М. Компромис у кримінальному процесі / В.М. Тертышник // Підприємництво, господарство і право. – 2002. – № 11. – С. 107–112.

17. Тертышник В.М. Кримінальний процес України. Особлива частина : [підручник] / В.М. Тертышник. – К. : Алерта, 2014. – 420 с.

18. Щерба С.П. Деятельное раскаяние в совершенном преступлении / С.П. Щерба, А.В. Савкин. – М., 1997. – 48 с.

ЗАГУРСЬКИЙ О. Б.,

кандидат юридичних наук,
доцент кафедри кримінального права
(Прикарпатський національний
університет імені Василя Стефаника)

УДК 343.138

РЕАЛІЗАЦІЯ КРИМІНАЛЬНОЇ ПРОЦЕСУАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ ЧЕРЕЗ ЗАСТОСУВАННЯ КРИМІНАЛЬНИХ ПРОЦЕСУАЛЬНИХ НОРМ

У статті розкриваються основні підходи до розуміння правової природи реалізації кримінальної процесуальної політики через застосування кримінальних процесуальних норм. Автор аналізує особливості реалізації кримінальної процесуальної на правозастосовчому рівні.

Ключові слова: кримінальне провадження, кримінальні процесуальні норми, кримінальна процесуальна політика, реалізація кримінальних процесуальних норм, застосування кримінальних процесуальних норм.

В статье раскрываются основные подходы к пониманию правовой природы реализации уголовной процессуальной политики путем применения уголовных процессуальных норм. Автор анализирует особенности реализации уголовной процессуальной политики на правозастосовочном уровне.

Ключевые слова: уголовное производство, уголовные процессуальные нормы, уголовная процессуальная политика, реализация уголовных процессуальных норм, применение уголовных процессуальных норм.

re of the
criminal
on of the

ocedural
criminal

провадження
вільної реалі-
зи його непре-
концептуальні
кримінальні про-

есу присвяче-
ржави і права
Л.А. Луць [8],
м використано
[1], О.В. Ме-

ки України че-
вання в кримі-
ення, оскільки
ржави і права
ди правозасте-
на сучасному

визначені мо-
перетворення
чу й безумов-
ім процесуаль-
і криміналь-
рм: з'ясування
ідження харак-
лення застосу-

літика – це де-
ржави означа-
юзастосування
ема, з'явилася
еба виконав-
ють можливість
ном свого пер-
й аспект – ре-
ного рівня).

нням норм пре-
кримінально-
о застосування
методу застосу-

У теорії права розрізняють такі форми реалізації права: дотримання, виконання, використання і застосування здійснення прав; виконання обов'язків; дотримання обов'язків [2, с. 296; 3, с. 125–126; 4, с. 260–261; 5, с. 451–452; 6, с. 376].

Дотримання – це пасивна форма реалізації заборонних нормативно-правових приписів, що здійснюється суб'єктом незалежно від власного бажання. Сутність додержання норм права як форми реалізації права полягає в тому, що суб'єкт додержується правових заборон тобто утримується від порушення заборон, які містяться в тих чи інших нормах. Додержання норм права здійснюється пасивною поведінкою суб'єктів: вони не чинять дій, заборонених нормами права і в такий спосіб додержуються правових заборон (прикладом додержання кримінальних процесуальних норм може слугувати заборона проведення слідчих (розшукових) дій у нічний час (з 22 до 6 години – ч. 3 ст. 223 Кримінального процесуального кодексу України (далі – КПК України)). Виконання – це активна форма реалізації зобов'язальних нормативно-правових приписів, що здійснюється суб'єктом незалежно від власного бажання. Шляхом виконання реалізуються зобов'язуючі норми права, що знаходять своє вираження в діях суб'єктів щодо здійснення зобов'язуючого припису права. Виконання норм права здійснюється активною поведінкою суб'єктів: вони чинять дії, до яких їх зобов'язують приписи правової норми, тобто виконують покладені на них правові обов'язки слідчий зобов'язаний виконувати доручення та вказівки прокурора, які надаються в письмовій формі – ч. 4 ст. 40 КПК України). Використання – це активна чи пасивна форма реалізації уповноважувальних нормативно-правових приписів, що здійснюється суб'єктом за власним бажанням. Шляхом використання реалізуються уповноважуючі правові норми. Фактично йдеться про реалізацію суб'єктивних прав індивіда, суб'єкт сам вирішує, чи використовувати суб'єктивне право, що йому належить, чи утриматися від цього. На відміну від додержання й виконання норм права, які для індивіда можуть бути як добровільними, так і примусовими, використання ним норм права може бути тільки добровільним (кожен має право захищати усіма засобами, що не заборонені законом, свою людську гідність, права та інтереси, порушені під час здійснення кримінального провадження – ч. 3 ст. 11 КПК України) [7, с. 189–190; 8, с. 283–285].

Тією мірою, якою кримінальні процесуальні норми виступають у якості основного елемента механізму регулювання активних позитивних обов'язків, які покладаються на посадових осіб, що є відповідальними за реалізацію завдань кримінального провадження, у якості основної форми реалізації кримінальних процесуальних норм виступає їх виконання.

П.М. Рабіновича зазначає: «Практична спрямованість теорії правозастосування, природно, зумовлюється її безпосередньо прикладним характером. Адже майже всі службові обов'язки професійних юристів зосереджуються, звично, на застосуванні юридичних норм або ж на його забезпеченні» [9, с. 132].

«Правозастосування за своїм обсягом є найоб'ємнішою ланкою в юридичному процесі, яка спрямована на індивідуальне регулювання суспільних відносин. Застосування права, як особлива його реалізація, на відміну від дотримання, виконання і використання має певні характерні риси» [10, с. 361–362].

Правозастосування поряд із такими формами реалізації права, як дотримання, виконання і використання правових норм, пов'язане з реалізацією права і являє собою її специфічний вид. Тобто правозастосування комплексно поєднує в собі інші форми правореалізації, що свідчить про його ключове положення в загальному механізмі правореалізації та його державно-владний характер, можливість використання системи засобів і способів із метою забезпечення правомірної поведінки. Правозастосовча діяльність – це юридична цілісна система дій щодо реалізації права, здійснювана особливим колом суб'єктів (органів та посадових осіб), наделених державно-владними повноваженнями, яка відбувається в певних процесуально-про-

¹ Враховуючи спірний характер питання про застосування права в загально-правовій літературі й не представляючи на його вичерпне вирішення в цьому підрозділі, ми сформулюємо тільки деякі основні положення щодо застосування норм кримінального процесуального права.

цедурних формах. У свою чергу правозастосовчий процес – це явище правової реальності, яке належить до сфери юридичного процесу та являє собою сукупність послідовних, упорядкованих дій суб'єктів, наділених державно-владними повноваженнями, що включає в себе процедури відповідного характеру, які забезпечують належне застосування права [11, с. 15–17].

О.Ф. Скакун підкреслює, що «застосування права (правозастосовна діяльність) – здійснювана в процедурно-процесуальному порядку владно-організуючі діяльність уповноважених державних органів, організацій і посадових осіб, яка полягає в реалізації ними правових норм стосовно конкретних суб'єктів і конкретних життєвих випадків через винесення індивідуальних рішень» [12, с. 581].

О.М. Юхим'юк вважає, що «застосування норм права уповноваженими суб'єктами має особливе значення, оскільки, по-перше, ця форма реалізації норм є важливим засобом здійснення керівництва; по-друге лише вони мають право застосовувати санкції до порушника вимог права. Передусім застосування права є управлінською за своєю природою діяльністю органів держави й посадових осіб у винесенні індивідуально-конкретних приписів, які містяться в загальних правилах поведінки, та мають адресатом конкретних суб'єктів» [13, с. 33].

З таким твердженням важко погодитися. Дійсно, за своїм соціальним змістом застосування права, як і правотворчість, являє собою управлінську діяльність як один із різновидів соціального управління. Проте застосування права – це не управління взагалі, а управління спеціалізованого характеру, яке спрямоване на реалізацію загальних програм, закріплених у нормах права. На підставі, у межах і напрямках, передбачених юридичними нормами, правозастосовні органи включаються в процес правового регулювання, вирішують юридичні справи, продовжують у конкретній ситуації правове регулювання цих відносин.

С.С. Сливка зазначає, що «у юридичній практиці передусім йдеться про застосування законодавчих і підзаконних актів, оскільки правоохоронні органи й інші суб'єкти, які застосовують норми права, орієнтуються на нормативні акти, а не на право і його принципи. Таким чином, термін «застосування правових норм», який закріпився в теорії права і правозастосовчій діяльності, можна вважати до певної міри умовним. Якщо закони і підзаконні акти мають правовий характер, то сам термін адекватний до його змісту і значення» [14, с. 30].

Саме тому, однією з форм реалізації норм права є його застосування, що характеризується низкою ознак, які суттєво відрізняють цю форму від додержання, виконання і використання:

- по-перше, це діяльність, яка здійснюється лише відповідними державними органами чи за їх делегуванням громадськими структурами;
- по-друге, застосуванню права притаманний державно-владний характер;
- по-третє, застосування норм права завжди має активний творчий характер;
- по-четверте, правозастосування здійснюється в певних процесуальних формах;
- по-п'яте, процес правозастосування норм права завершується виданням правозастосовчого акта, у якому фіксуються індивідуально-конкретні правові приписи [15, с. 178–179].

Така позиція була сприйнята наукою кримінального процесу, у результаті чого поширення набула думка, що основною формою реалізації кримінальних процесуальних норм є їх застосування особами, наділеними владними повноваженнями.

Під кримінальним процесом розуміють урегульовану нормами кримінального процесуального законодавства діяльність оперативних підрозділів, слідчого, керівника органу досудового розслідування, прокурора, слідчого судді та суду, яка ґрунтується на засадах кримінального провадження, щодо виявлення ознак складу кримінального правопорушення, досудового розслідування, судового розгляду та вирішення кримінальних справ, або сама ця діяльність [16, с. 7].

На думку М.С. Строговича, «визначення кримінального процесу встановлює в ньому два елемента: кримінально-процесуальну діяльність державних органів і кримінально-процесуальні відносини цих органів із громадянами й організаціями, а також між собою» [17, с. 37].

Ю.М. Грошевий та О.І. Кримінального процесу відзначає, що – органів дізнання (оперативних органів); 2) демократичні принципи, 3) процесуальна форма відповідних процесуальних дій.

Якщо розуміти під кримінальним процесом державної діяльності, яка виражає кримінальну процесуальну діяльність. Не викликає сумніву, що це є суттєвою ознакою правозастосовчого процесу.

У юридичній літературі розрізняють дві форми діяльності: оперативну-виконавчу та правозастосовчу (правозастосовна діяльність) – діяльність, спрямовану на здійснення рішень. Вона полягає в здійсненні застосуванні до правопорушника заходів покарання, яке передбачено законом, а у випадку виявлення порушення правопорушення створення умов, які попередять повторне правопорушення, охорону і виконання.

Від правозастосовчої діяльності розрізняють процесуальні форми. Вони полягають у регламентації правозастосовчих дій, які здійснюються за допомогою процесуальних норм. Наявність процесуальних норм характеризується гарантією щодо законності, здійснення процесуальних норм.

При визначенні поняття кримінального процесу вказують на коло органів держави, які беруть участь у процесі правового регулювання. Таким чином, змістом кримінального процесу є діяльність органів держави в досудовому розслідуванні, судовому розгляді та вирішенні кримінальних справ, або сама ця діяльність.

Застосування відокремленої діяльності процесуальних норм полягає в залежності від способу здійснення процесуального обов'язку.

Таким чином, змістом кримінального процесу є діяльність органів держави в досудовому розслідуванні, судовому розгляді та вирішенні кримінальних справ, або сама ця діяльність.

Застосування відокремленої діяльності процесуальних норм полягає в залежності від способу здійснення процесуального обов'язку.

Висновки. Таким чином, кримінальний процес – це діяльність органів держави в досудовому розслідуванні, судовому розгляді та вирішенні кримінальних справ, або сама ця діяльність. Кримінальний процес характеризується наявністю процесуальних норм, які гарантують законність, здійснення процесуальних норм.

реальності, як
них, упорядко-
чає в себе про-
11, с. 15–17].
діяльність) –
вність уповно-
ації ними пра-
рез винесення

суб'єктами має
засобом здійс-
порушника ви-
діяльністю ор-
в, які містяться
, с. 33].

істом застосу-
н із різновидів
і, а управління
м, закріплення
нормами, пра-
ють юридичні
ин.

о застосування
екти, які засто-
принципи. Та-
рава і правоза-
ідзаконні акти
» [14, с. 30].

що характерні
онання і вико-

вними органа-
тер;
актер;
их формах;
нням правоза-
15, с. 178–179].
аті чого поши-
альних норм є

нального про-
рівника органу
на засадах кри-
впорушення
прав, або саме

новлює в ньо-
в і криміналь-
ж між собою»

Ю.М. Грошевий та О.В. Капліна до найважливіших елементів, які утворюють поняття кримінального процесу відносять: «1) діяльність органів, що ведуть боротьбу зі злочинністю, – органів дізнання (*оперативних підрозділів*), досудового слідства, прокуратури та суду, яка полягає в розслідуванні, розгляді та вирішенні кримінальних справ (*провадження*); 2) демократичні принципи, які повинні лежати в основі організації та діяльності вказаних органів; 3) процесуальна форма їх діяльності; 4) завдання, що вирішуються ними; 5) система відповідних процесуальних» [18, с. 13] (*курсив наш. – О. З.*).

Якщо розуміти під кримінальним процесом у широкому розумінні специфічну сферу державної діяльності, яка викликана необхідністю боротьби із злочинністю шляхом реалізації кримінальних процесуальних та кримінально-правових норм, то визначальною виступає сама діяльність. Не викликає сумнівів, що кримінальний процес являє собою частину правозастосовчого процесу.

У юридичній літературі прийнято виділяти дві форми застосування норм права: оперативно-виконавчу та правоохоронну. Правоохоронна форма застосування права (правоохоронна діяльність) – діяльність, спрямована на охорону правових приписів від будь-яких порушень. Вона полягає в здійсненні заходів, спрямованих на попередження правопорушень, у застосуванні до правопорушників державного примусу, у забезпеченні здійснення щодо них покарання, яке передбачається юридичною відповідальністю; мета правоохорони – контроль за відповідністю діяльності суб'єктів права юридичним приписам, за її правомірністю, а у випадку виявлення правопорушення – прийняття відповідних заходів для відновлення порушеного правопорядку, застосування державного примусу до правопорушників, створення умов, які попереджують правопорушення; у правоохоронній діяльності особливо важливим є процес розгляду справ, який гарантує повне і всестороннє вивчення обставин правопорушення, охорону прав громадян, які притягуються до правової відповідальності, усуває можливість помилок і неправильних рішень [7, с. 192; 19, с. 455; 20, с. 268].

Від правозастосовчої діяльності як системи дій необхідно відрізнити її процедурно-процесуальні форми. Процедурно-процесуальні форми правозастосовчої діяльності полягають у регламентації кримінальними процесуальними нормами порядку вчинення правозастосовчих дій, які забезпечують належне (правильне) застосування кримінальних процесуальних норм. Наявність процедурно-процесуальної форми в кримінальному провадженні характеризується наявністю прав в учасників правозастосовчого процесу, а також гарантій щодо законності, обґрунтованості та доцільності застосування кримінальних процесуальних норм.

При визначенні поняття правозастосовчого процесу необхідно враховувати не тільки волю органів держави, які приймають відповідні рішення, сам характер таких рішень, але й ступінь правового регулювання порядку правозастосовчої діяльності.

Таким чином, змістове навантаження поняття застосування кримінальних процесуальних норм полягає в тому, щоб виразити цілеспрямовану й вирішальну роль компетентних органів держави в досягненні завдань, які закладені кримінальними процесуальними нормами.

Застосування відокремлюється за іншою ознакою, ніж такі форми реалізації кримінальних процесуальних норм, як додержання, виконання і використання, які розрізняються в залежності від способу правового впливу (надання процесуального права, покладення процесуального обов'язку, встановлення кримінальної процесуальної заборони).

Висновки. Таким чином, аналіз проблеми реалізації кримінальної процесуальної політики через застосування кримінальних процесуальних норм показує, що необхідно чітко розмежовувати поняття реалізація та застосування кримінальних процесуальних норм. Під реалізацією кримінальних процесуальних норм слід розуміти процес і результат перетворення цих норм у життя. У зв'язку з різними способами правового впливу на свідомість і волю суб'єктів кримінальних процесуальних відносин існують і різні способи реагування суб'єктів на цей вплив.

З вищезазначеного випливає, що застосування норм кримінального процесуального права представляє собою особливий спосіб реалізації їх вказівок та дозволів, який виражає активну, цілеспрямовану й вирішальну діяльність компетентних органів держави (оперативних підрозділів, органів досудового розслідування, прокуратури та суду) щодо створення, зміни і припинення кримінальних процесуальних відносин, які спрямовані на здійснення завдань кримінального провадження. Усе це вказує на необхідність комплексного дослідження проблем реалізації кримінальної процесуальної політики на правозастосовчому рівні.

Список використаних джерел:

1. Путило Н.В. Правовая политика современного демократического государства / Н.В. Путило // Социология права / под ред. В.М. Сырых, 2001. – 210 с.
2. Кельман М.С. Загальна теорія держави і права : [підручник] / М.С. Кельман, О.Г. Мурашин. – К. : Кондор, 2008. – 477 с.
3. Андрусак Т.Г. Теорія держави і права / Т.Г. Андрусак. – Львів : Фонд «Право для України», 1997. – 198 с.
4. Загальна теорія держави і права : (основні поняття, категорії, прав. конструкції та наук. концепції) : [навч. посіб.] / за ред. О.В. Зайчука, Н.М. Оніщенко. – К. : Юрінком Інтер, 2008. – 400 с.
5. Теорія держави і права. Академічний курс : [підручник] / за ред. О.В. Зайчука, Н.М. Оніщенко. – К. : Юрінком Інтер, 2006. – 688 с.
6. Мелехин А.В. Теория государства и права : [учебник] / А.В. Мелехин. – М. : Маркет ДС, 2007. – 640 с.
7. Лисенков С.Л. Загальна теорія держави і права : [навч. посібник] / С.Л. Лисенков. – К. : «Юристконсульт», 2006. – 355 с.
8. Луць Л.А. Загальна теорія держави і права : [навч.-метод. посібник] / Л.А. Луць. – К. : Атіка, 2007. – 412 с.
9. Рабінович П.М. Основи загальної теорії права та держави. [навч. посібник] / П.М. Рабінович. – К. : Атіка, 2001. – 176 с.
10. Загальна теорія держави і права : [підручник для студ. юрид. спец. вищих навч. закл.] / [М.В. Цвік, В.Д. Ткаченко, Л.Л. Богачова та ін.] ; за ред. М.В. Цвіка, В.Д. Ткаченка, О.В. Петришина. – Х. : Право, 2002. – 432 с.
11. Гнатюк М.Д. Правозастосування та його місце в процесі реалізації права : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.01 «Теорія та історія держави і права; історія політичних і правових вчень» / М.Д. Гнатюк. – К., 2007. – 21 с.
12. Скакун О.Ф. Теорія держави і права (Енциклопедичний курс) : [підручник] / О.Ф. Скакун. – Х. : Еспада, 2006. – 776 с.
13. Юхим'юк О. Дотримання як форма безпосередньої реалізації права / О. Юхим'юк // Історико-правовий часопис. – 2013. – № 1. – С. 32–35.
14. Сливка С.С. Застосування норм права як особлива форма його реалізації / С.С. Сливка // Життя і право. – 2004. – № 4. – С. 30–33.
15. Загальна теорія держави і права : [навч. посіб.] / [А.М. Колодій, В.В. Копейчиков, С.Л. Лисенков та ін.] ; за ред. В.В. Копейчикова. – К. : Юрінком Інтер, 2001. – 320 с.
16. Кримінальний процес : [підручник] / [Ю.М. Грошевий, В.Я. Тацій, А.Р. Туманянц та ін.] ; за ред. В.Я. Тація, Ю.М. Грошевого, О.В. Капліної, О.Г. Шило. – Х. : Право, 2013. – 824 с.
17. Строгович М.С. Курс советского уголовного процесса : в 2 т. / М.С. Строгович. – М. : Наука, 1968. – Т. 1 : Основные положения науки советского уголовного процесса. – 468 с.
18. Кримінальний процес : [підручник] / за ред. Ю.М. Грошевого та О.В. Капліної. – Х. : Право, 2010. – 608 с.
19. Теория государства и права : [курс лекций] / под ред. Н.И. Матузова и А.В. Малько. – 2-е изд., перераб. и доп. – М. : Юристъ, 2000. – 776 с.
20. Общая теория права : [учебник для юрид. вузов] / Ю.А. Дмитриев, И.Ф. Казьмин, В.В. Лазарев и др. ; под общ. ред. А.С. Пиголкина. – 2-е изд., испр. и доп. – М. : Изд-во МГТУ им. Н. Э. Баумана, 1998. – 384 с.

ТАКТИЧНІ ОСОБЛИВІ ПІД ЧАС РОЗСЛІДУВАННЯ ЩО СТАНОВЛЯТЬ

У статті розглядають допит у рамках розслідування комерційну або банківську таємницю, сфери огляду приміщень різних підприємств, жити з'ясувати під час розслідування.

Ключові слова: таємниця, банківська таємниця.

В статті розглядають особливості розслідування в межах допиту, що стосується комерційної або банківської таємниці, сфери огляду приміщень різних підприємств, жити з'ясувати під час розслідування.

Ключевые слова: таємниця, банківська таємниця.

The article deals with the interrogation during the investigation of commercial or banking secrecy, spheres of inspection of premises of various enterprises, living to be clarified during the investigation.

Key words: investigation, banking secrecy.

Вступ. Методика розслідування комерційної або банківської таємниці, сфери огляду приміщень різних підприємств, жити з'ясувати під час розслідування.

Постановка завдання розслідування конкретного виду злочинних дій. Цій проблематиці

	КРИМІНАЛЬНО-ПРОЦЕСУАЛЬНЕ ПРАВО ТА КРИМІНАЛІСТИКА	
69		
75	БОБЕЧКО Н. Р. НЕПОВНОТА СУДОВОГО РОЗГЛЯДУ ЯК ПІДСТАВА ДЛЯ ПЕРЕВІРКИ СУДОВИХ РІШЕНЬ В АПЕЛЯЦІЙНОМУ ПОРЯДКУ.....	142
79	БОГАТИРЬОВ І. Г., ТАГІЄВ С. Р. ВИКОНАННЯ СЛІДЧИМИ ІЗОЛЯТОРАМИ ЗАПОБІЖНОГО ЗАХОДУ У ВИГЛЯДІ ТРИМАННЯ ПІД ВАРТОЮ ВІДПОВІДНО НОВОГО КРИМІНАЛЬНО-ПРОЦЕСУАЛЬНОГО КОДЕКСУ УКРАЇНИ.....	158
	ДОБРОВОЛЬСЬКА О. Г. ПРОВАДЖЕННЯ НА ПІДСТАВІ УГОД І КОМПРОМІСІВ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ УКРАЇНИ.....	163
85	ЗАГУРСЬКИЙ О. Б. РЕАЛІЗАЦІЇ КРИМІНАЛЬНОЇ ПРОЦЕСУАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ ЧЕРЕЗ ЗАСТОСУВАННЯ КРИМІНАЛЬНИХ ПРОЦЕСУАЛЬНИХ НОРМ.....	167
90	КУРМАН О. В. ТАКТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ПРОВЕДЕННЯ СЛІДЧИХ (РОЗШУКОВИХ) ДІЙ ПІД ЧАС РОЗСЛІДУВАННЯ ЗЛОЧИННИХ ПОСЯГАНЬ НА ВІДОМОСТІ, ЩО СТАНОВЛЯТЬ КОМЕРЦІЙНУ АБО БАНКІВСЬКУ ТАЄМНИЦЮ.....	173
97	МАКАРЕНКО Є. І. ЧИ Є ДОКАЗОМ ФАКТ ЗАТРИМАННЯ ПІДОЗРЮВАНОВОГО У ВЧИНЕННІ ЗЛОЧИНУ.....	177
104	РОГАТИНСЬКА Н. З. ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ СТАДІЇ ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ.....	184
	СЕНЧЕНКО Н. М. ОКРЕМІ ПИТАННЯ АПЕЛЯЦІЙНОГО ОСКАРЖЕННЯ УХВАЛИ СУДУ В КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ ЩОДО ЗАСТОСУВАННЯ ПРИМУСОВИХ ЗАХОДІВ МЕДИЧНОГО ХАРАКТЕРУ.....	189
109	ТЕРТИШНИК В. М. КОНЦЕПТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ СЬОГОДЕННЯ.....	194
114	ТІТКО І. А. ЩОДО РЕАЛІЗАЦІЇ ОКРЕМИХ ІНТЕРЕСІВ УЧАСНИКІВ УГОДИ ПРО ВИЗНАННЯ ВИНУВАТОСТІ.....	199
119	ТОЛКАЧЕНКО О. О. ЩОДО КРИМІНАЛЬНОЇ ПРОЦЕСУАЛЬНОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ СУДДІ.....	205
126	УВАРОВ В. Г. ПРИНЦИП ВЕРХОВЕНСТВА ПРАВА ТА ПРОПОРЦІЙНОСТІ В КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ З УРАХУВАННЯМ ПРАВОВИХ ПОЗИЦІЙ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СУДУ З ПРАВ ЛЮДИНИ.....	210
132	Трибуна зарубіжних вчених	
137	АГАЕВА ВАФА. ИСТОРИЯ И ТЕОРЕТИЧЕСКИЕ АСПЕКТЫ ИНСТИТУТА ДИПЛОМАТИЧЕСКОЙ ЗАЩИТЫ.....	215

ПРАВО
І СУСПІЛЬСТВО

6-2 ● 2014

Науковий
журнал

Науковий журнал

Виходить шість разів на рік

Українською, російською та англійською мовами

Підписано до друку 21.10.2014 р. Формат 70x100/16. Папір офсетний.
Обл.-вид. арк. 25,07. Ум. друк. арк. 32,09. Наклад 120 прим. Ціна договірна.

ВНПЗ «Дніпропетровський гуманітарний університет»
49046, м. Дніпропетровськ, вул. Орловська, 1-Б, т. (056) 371-51-42